Я прокинувся в серпні

з холодних космацьких отав...
І в багряному Києві як би мені не жилося,
це неспинене місто дитинства твого –

як волосся,
я над росами вгледів

і в росах космацьких зібрав.
Наче буковий ліс,

я під ранок шепочу: "Не плач..."
Я нагадував блазня і сном,

і премудрістю лісу...
А на жовтому склі тебе

знову закутало місто –
все із літер малих,

як гарольд, коли йдеться про плащ.
Теплі камені осені.

Ранок! – на запах, на гул.
Плечі голі, як сіно...

І видно ж тебе – на півсвіта!
Ти на вранішнім вітрі лежиш...

Ти лежиш розповита,
як роса!..

Так лежиш ти одна,

з тих, що знав і забув.
...Та невже не притулю ніколи

до жовтих озер
два листки?..

Все летять,

пропадають у леготах, стуках
на світанку,

коли доростаєм до тих,

що на буках...
ніби вчора...

Ще тепле каміння

плечима повзе.
Що ж, ми в серпні живем.

У повітрі, де кожен згорав.
Тут багато від кожного.

Тільки під ранок не досить...
Втім, це, може, тому,

що душа на світанку попросить...
І такої попросить –

з холодних космацьких отав.